akira ótani

noc baby jagy

argo

Akira Ótani
Noc baby jagy

Z japonského originálu *Baba Yaga No Yoru* vydaného
nakladatelstvím Kawade Shobo Shinsha v Tokiu v roce 2020
přeložil Jan Levora.
Grafickou úpravu navrhla a sazbu zhotovila Daniela Danielová.
Odpovědná redaktorka Veronika Chaloupková.
Korektury Mirka Jarotková.
Technický redaktor Milan Dorazil.
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz, argo@argo.cz,
v roce 2026 jako svou 6180. publikaci.
Vytiskla tiskárna TNM Print.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-5078-0

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: KOSMAS s. r. o.
Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
Tel.: 226 519 383
e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém
knihkupectví www.kosmas.cz

I.

Slunce začínalo zapadat. Bílý sedan řítící se po silnici Kóšú Kaidó páchl cigaretami a krví.

Na zadním sedadle seděla se skloněnou hlavou žena s dlouhými vlasy, vtěsnaná mezi mužem v křiklavé kravatě a mužem ve vzorované košili. Na sobě měla potrhané džíny a levné žluté tričko. Špinavé ruce jí bezvládně visely dolů. Když auto poskočilo na hrbolu, z úst jí na břicho vyteklo trochu hlenovité krve. Oba muži ji pozorovali s neklidnými výrazy ve tváři a také mladík za volantem na ni na každém semaforu znepokojeně pohlédl pomocí zpětného zrcátka.

Sedan se držel v závěsu za fordem jedoucím přímo před ním. Jeho naleštěná černá karoserie se kluzce blyštěla v záři pouličních lamp a neonových nápisů, které se právě začaly rozsvěcet. Byl to takový večer, kdy zapadající slunce doslova hoří. Skleněná okna výškových budov po celém Šindžuku byla zbarvena do šarlatova, jako by po nich stékala krev.

Brzy obě auta vjela do klidné rezidenční čtvrti v Setagaji. Zdálo se až k neuvěření, že toto idylické, klidné místo bylo, stejně jako rušná čtvrť Šindžuku, součástí Tokia. Po několika zatáčkách ulice náhle končila u impozantní, až děsivě působící vysoké kamenné zdi. Tesané bloky jemného širakawského andezitu, těsně naskládané na sebe v úhledných řadách, byly vyšší než člověk, a nahoře byl dokonce natažen ostnatý drát. Jako by ta varovně se tyčící zeď měla zabránit lidem ve vstupu nebo skrýt cosi uvnitř. Auta zastavila a po chvilce se otevřela železná brána vybavená až přehnaně mohutnou bezpečnostní kamerou. Za kamennou zdí se nacházela rozlehlá přízemní rezidence obklopená nádhernou japonskou zahradou. V jednom z jejích koutů stála dokonce malá pětipodlažní pagoda. Auta pomalu vjela po dlážděné cestě dovnitř a zastavila poblíž pagody.

Zničehonic se odkudsi vynořila skupinka mužů a obě auta obestoupila. Všichni byli mladí, s přísnými výrazy, v bílých košilích a barevně sladěných kravatách. Z černého fordu vyskočil řidič, otevřel zadní dveře a ven se vyhouply nablýskané polobotky a dlouhé štíhlé nohy. Z vozu vystoupil muž v černém obleku, který vypadal, jako by právě přišel z pohřbu. Byl vysoký, s propadlými tvářemi, ostře řezanými rysy a pomačkanýma, takzvaně květákovýma ušima.

Jakmile prudce kývl hlavou, dveře bílého sedanu se otevřely a oba muži, kteří seděli uvnitř, začali bezvládnou

ženu vytahovat z auta. Měla dlouhé ruce i nohy a celkem robustní a svalnatou postavu. Ne že by byla tlustá, to ne, ale i ve dvou měli co dělat, aby ji dostali ven.

Když ji jako nějaký kus zavazadla ledabyle hodili na kamennou dlažbu, prudce trhla zády, ale zůstala ležet tváří dolů a odmítala vstát.

„Hej, jsi ještě naživu?“ zeptal se muž v černém obleku a muž ve vzorované košili ji vší silou kopl do holeně.

Z úst se jí vydralo chraplavé zasténání. Postavila se na všechny čtyři a pomalu zvedla hlavu jako krokodýl. Vlasy ztvrdlé od zaschlé krve se jí nechutně lepily na tváře, z nosních dírek jí tekla temně rudá krev, u pravého oka měla tmavou oteklou řeznou ránu.

„Ta ale vypadá hrozně,“ ušklíbl se muž v černém obleku a posměšně si odfrkl. Muži kolem něj se servilně dali do smíchu.

„Zvedněte ji!“

Muž ve vzorované košili přikývl, chytil ženu za levou paži a začal ji táhnout nahoru. Žena se ho poslušně chytila a vrávoravě se postavila na nohy. Ale pak…

„Grrr,“ ozval se najednou zvuk, jako když někdo rozšlápne ropuchu velkou jako člověk. Muž ve vzorované košili se vznesl do vzduchu, otočil se a dopadl zády na dlažbu.

Muži zahučeli. Muž ve vzorované košili slabě zasípal, protočil panenky a zůstal bezvládně ležet.

Tentokrát tam žena stála pevně a vzpřímeně, ani se nepohnula. Rozpažila ruce, roztáhla dlaně a upřeně zírala

na muže stojící kolem ní. Pak otevřela ústa a ukázala své zakrvácené zuby.

Jeden z mužů v bílé košili to pochopil jako provokativní smích, zlostně zkřivil tvář a vrhl se na ni.

„Fíí," unikl jí zpoza zubů zvuk, jako když vzduchem zasvišťí ostrá čepel. Bleskurychle pokrčila kolena, sklonila hlavu a vyrazila vpřed. Muže zasáhla přímo do břicha s tak brutální silou divočáka, až ho to vymrštilo do vzduchu. Než stačil zmírnit pád, dopadl na tvrdou zem a ozvalo se tupé lupnutí, jak si přitom vykloubil rameno. Bezděčně vykřikl bolestí.

Ostatní muži na okamžik zaváhali, ale pak na ženu rovněž zaútočili.

„Fíí."

Muž, který na ni skočil zprava, dostal ránu pěstí přímo do ohryzku. Nevydal ani hlásku, jen se bez dechu skácel na zadek a začal kolem sebe divoce kopat nohama. Muže, který se na ni vrhl zleva, zasáhla okovanou špičkou boty do čéšky. Uprostřed rozhněvaných výkřiků se zřetelně ozval odporný zvuk jeho praskajícího kloubu. Další z mužů ji vší silou udeřil pěstí do tváře. Zapotácela se a ustoupila o pár kroků dozadu, ale rychle získala opět rovnováhu a zaujala boxerský postoj s oběma rukama před obličejem.

„Fíí."

Když se na ni muž znovu vrhl, vykryla ránu pěstí svým předloktím a zároveň mu vrazila ocelovou špičku boty do rozkroku. Zaječel bolestí. Ozvaly se zlostné výkřiky.

Před garážemi se shromáždila už velká skupina mužů v bílých košilích.

Všichni měli tváře rudé hněvem a napětím, ale přitom vypadali, jako by se jim to jen zdálo. Nedokázali přijmout, co se tam přímo před nimi děje, nebyli schopni tomu uvěřit. A uprostřed všeho toho hněvu a zmatku se smála jen ta zakrvácená žena a cenila na ně zuby. Smála se a neúnavně kolem sebe rozdávala rány, mlátila je pěstmi a kopala nohama.

Mezi posměšnými výkřiky a nadávkami se ozval štěkot psa. Z hloučku mužů v bílých košilích vyskočilo cosi obrovského, černohnědého. Obrovský dobrman s tlustým černým koženým obojkem se vrhl přímo na ni. Žena čelní náraz čtyřicetikilového zvířete neustála a skácela se na záda. Muži se okamžitě shlukli kolem ní a přitlačili ji k zemi. Bylo slyšet vrčení mužů i psa. A také trhání látky.

„Hej, nezabíjejte ji! Je to dárek pro šéfa. Zacházejte s ní opatrně."

Muž v černém obleku vypadal pobaveně. Slunce zapadlo a kolem se rozprostřela tma.

÷

Žena ležela uprostřed elegantní zahrady na štěrkem vysypané cestě vedoucí k hlavnímu domu, přišpendlená k zemi čtyřmi vidlicovitými kopími *sasumata*. Ani muži, kteří tyto dvojzubce drželi a se svraštělým obočím nenávistně hleděli na její tělo, neskončili bez zranění. Žena

měla oblečení ještě roztrhanější a vlasy rozcuchanější než předtím, ale nepohnula se ani nezasténala, jen ležela tváří dolů a tiše oddychovala. Boty měla zuté a zpod roztrhaného žlutého trička jí vykukovalo černé spodní prádlo, takže vypadala jako zraněný tygr. Ve večerním tichu bylo slyšet, jak sebou v jezírku pleskají okrasní kapři *koi*.

„Janagi, koho to tam máte? Nějakou ženskou?" ozval se chraplavý opilecký hlas.

Na verandě s výhledem do zahrady seděl na kožené pohovce muž v pruhované *jukatě*. Mohlo mu být něco přes šedesát. Měl holou hlavu, vystouplé břicho a krátký býčí krk zabořený mezi svěšená ramena.

„Zdá se, že ano. Říkal jsem si, že by se vám na tu práci mohla hodit, tak jsem ji přivezl."

Janagi, muž v černém obleku, vytáhl ženě z kapsy starou oranžovou koženou peněženku. Vyndal z ní řidičský průkaz.

„Joriko Šindó... dvaadvacet let. Z Hokkaida."

„A co je to za ženskou?"

„Před kanceláří byl nějaký rozruch, tak jsem tam poslal jednoho z mládenců, aby se podíval, co se děje, a on tam našel tuhle divokou kobylku, jak řádí jako smyslů zbavená. Je to vzácnej exemplář, tak jsem si řekl, že bychom ji měli zverbovat."

Když to Janagi řekl, muž na verandě se hlasitě rozchechtal. Zpod rozepnutého límce bylo vidět jeho pestrobarevné tetování.

„Ha ha, říkáš zverbovat?"

„No, než jsme ji přinutili jet s námi, museli jsme ji párkrát vzít po hlavě lahví od piva. Prozkoumám ještě pořádně její minulost, ale pokud jde o bojový schopnosti, je opravdu skvělá. Právě v pohodě zvládla deset našich nejlepších profesionálů najednou a pořád se držela na nohou. Kdyby to nebyla ženská, chtěl bych ji za svou podřízenou."

„Doufám, že to opravdu není chlap. V dnešní době se často stává, že někdo vypadá jako ženská, a přitom má mezi nohama pinďoura."

„To si později taky důkladně prověřím."

Muži se vulgárně zasmáli.

Žena – Joriko Šindó – mlčky poslouchala jejich rozhovor a upírala zrak na muže sedícího na verandě. Nezírala na něho zle ani ho svým pohledem o nic neprosila, jen se prostě dívala.

„Zatímco ji budeš prověřovat, nech ji taky pořádně vydrhnout. Hezky do čista. Nemůže se jí přece ukázat takhle špinavá."

S těmito slovy se muž na verandě s námahou zvedl a odešel do domu. Za pár vteřin se jako kulisáci na jevišti objevili mladí muži v bílých košilích a začali uklízet popelníky, židle, pohovku.

„Hej, přines hadici. A pusť vodu," přikázal Janagi jednomu z nich.

Pak popadl hadici, kterou mladík přitáhl odněkud ze zahrady, a začal Joriko polévat studenou vodou.

„Tak co, uklidnila ses? Už jsi to konečně vzdala?"

Když silný proud vody dopadl na její zakrvácený obličej,

otevřela ústa a začala lačně pít, jako by to byl ten nejlahodnější nápoj. Janagi se rozesmál.

„Ty jsi ale číslo. Nebo jsi tak hloupá, že ani nechápeš, co se děje?“

Voda přestala téct. Studená voda jí smyla krev z obličeje, ale nové modřiny, které utrpěla v boji, hrozně otekly, takže bylo těžké si představit, jak vypadala bez nich.

„Lepší by bylo, kdybys byla hloupá. Slyšíš mě, Joriko? Od dnešního dne budeš pracovat tady. S námi v tomhle sídle. Pokud odmítneš, zabiju tě tady a hned. Rozumíš?“

Joriko Šindó mlčky přikývla.

„To, co se dělo doteď, byla jen hra. Od týhle chvíle, jakmile na mě vztáhneš ruku, je to tvůj konec. Rozumíš?“

Janagi si lehce rozevřel sako. Za pasem měl zastrčenou dlouhou dýku v prosté dřevěné pochvě. Joriko znovu přikývla.

„Ustupte,“ pokynul Janagi mužům, kteří ji drželi svými dvojzubci. Kovové sevření, které dosud cítila na svém těle, se pomalu uvolnilo.

„Vstaň.“

Joriko se bez zaváhání ihned postavila na nohy. Její roztrhané oblečení odhalovalo čerstvé rány a modřiny, ale nedala najevo, že by trpěla bolestí.

„Slyšela jsi, o čem jsme tam vzadu předtím mluvili. Svlíkni se. Ukaž mi, že jsi fakt ženská.“

Joriko si mlčky stáhla tričko, ze kterého zbyly už jen cáry, a hodila je na zem.

„Spodní prádlo taky.“

Bez váhání si sundala černou podprsenku. Někteří z mužů postávajících kolem se při pohledu na její odhalená prsa samolibě zašklebili, ale zmlkli, jakmile uviděli její nádherně vypracované břicho. Mohutné svaly se rýsovaly také na jejích pažích, dosud skrytých pod tričkem. Její tělo připomínalo sochu Kongó-rikišiho, jednoho ze dvou strážných božstev u jižní brány chrámu Tódaidži. Jako by bylo vytesáno z obrovského stromu.

„Sundej si i kalhotky. To je to nejdůležitější."

Aniž by spustila z Janagiho oči, rozepnula si džíny a stáhla si je. Odhalila tak svůj velký zadek obepnutý černým spodním prádlem a pevná stehna. Všichni muži tam rázem upřeli své pohledy.

Vzápětí se Joriko rozmáchla a jako bičem švihla Janagiho do obličeje svými mokrými džínami.

„Do prdele!"

Mokrá tuhá látka ho tvrdě udeřila do hlavy. Než stihl její kalhoty odhodit, Joriko se vymrštila přímo vpřed. Vrhla se mu na hruď, přitiskla se k němu, levou rukou ho uchopila za límec obleku a pravou mu vytáhla dýku, kterou měl za pasem. Ve stejnou chvíli se pohnul i Janagi, chytil Joriko za vlasy, přitáhl si ji k sobě a technikou *ósotogari*, tedy prudkým, ale jakoby plynulým pohybem vnější stranou nohy, ji srazil k zemi. Jakmile ležela na zádech, pokusil se kopnout ji do ruky, ve které držela dýku, ale Joriko se překulila, aby se úderu vyhnula, a rychle vyskočila na nohy.

„Běž!" ozvalo se.

Dobrman poslechl povel svého pána, vycenil bílé tesáky a vrhl se na její skoro nahé tělo. Joriko rychle popadla ze země džíny, ovinula si je kolem ruky a vrazila mu je před tlamu.

Pes se s vrčením zakousl skrz mokré džíny do její paže. Čelisti sevřel takovou silou, že by komukoli jinému roztrhal maso a zlámal kosti. Pevně ji držel a za nic na světě se nechtěl pustit. Snažila se ho setřást, ale on se jen urputně zakousl ještě víc.

Jejich pohledy – pohled bestie a pohled ženy podobné bestii – se střetly.

Joriko vycenila zuby a zařvala, aby ukázala, kdo je tady pánem. Pes sice nepovolil sevření, ale na okamžik se v jeho vlhkých velkých černých očích mihl strach. Avšak pod tíhou jeho čtyřiceti kilogramů se sotva hýbala, takže když na ni ze všech stran znovu dopadla vidlicovitá kopí, donutila ji klesnout zpátky na zem. Na povel „Přestaň!" pes okamžitě pustil její paži a vrátil se ke svému pánovi.

Janagi si rukou přičísl rozcuchané vlasy a odplivl si na zem. Koženou botou dupl Joriko na zápěstí ruky, ve které dosud svírala dýku.

„Zbláznila ses? Všichni, co jsou tady, patří k *jakuze*. Jsou to opravdoví gangsteři. Copak ty se nebojíš smrti, děvenko?"

Janagiho zachmuřený obličej se rozzářil úsměvem, který jako by říkal, že mu to celé připadá nesmírně zábavné.

„Neříkej mi děvenko, ty sráči!"

„No ne, ty umíš mluvit?"

Janagi jí došlápl vší silou na zápěstí. Dýka jí s cinknutím vypadla z ruky.

„Poslyš, proč jsi toho psa nebodla?“

Joriko zkřivila tvář a vyplivla sliny smíchané s krví.

„Niši, přiveď sem toho psa.“

Niši, jeden z mužů v bílé košili, přikývl a přivedl dobrmana, tentokrát na vodítku připnutém k obojku. Janagi zvedl dýku ze země.

„Řeknu to ještě jednou. Ode dneška budeš pracovat pro nás. Pokud odmítneš, zabiju tě tady a teď.“

Špičkou čepele se dotkl Joričiny tváře.

„Dělej, co chceš. Radši umřu, než abych poslouchala tvoje rozkazy.“

„Vážně?“

Janagi popadl dobrmana, který poslušně seděl vedle něho a vrtěl ocasem, za obojek a přitiskl mu čepel k hrdlu. Joriko vytřeštila oči.

„Přestaň!“

Pes tenkým, ale pronikavým hlasem zakvílel. Tohle silné zvíře, které dokázalo někoho zabít jediným stiskem zubů, pokud by se mu zachtělo, se teď bezmocně roztřáslo, neschopné se bránit, protože byl ohrožen jeho vlastní život.

„Neslyším tě.“

Dobrman zastrčil ocas mezi nohy a strašlivě zakvičel. Byl vyděšený.

„Přestaň!“

Pes přitiskl velké uši k hlavě, jako by je zmáčkl, a otevřel černé oči dokořán.

„Můžu ho teď zabít. A chcípne kvůli tobě. Chudák."

Zabořil čepel hlouběji. Pes svýma vlhkýma očima upřeně hleděl na Joriko.

„Udělám, co řekneš."

„Cože?"

„Udělám, co řekneš!"

Janagi pustil obojek. Pes tiše zakňučel, smutně si lehl na zem, zvedl hlavu a upřeně se zadíval na Janagiho. V jeho očích nebyla ani stopa po zášti nebo hněvu.

„Takže chlapa klidně nakopeš do koulí, ale psa je ti líto? Jsi fakt měkkota, Joriko. Ale dobře mě poslouchej. Jestli se mi ještě jednou vzepřeš nebo se odsud pokusíš vzít roha, rozříznu tomu zvířeti břicho a zaživa ho stáhnu z kůže. Přímo před tvýma očima."

S těmito slovy zasunul dýku zpátky do pochvy. Na čepeli nebyla žádná krev.

÷

Joriko seděla na patách sama v zastřešené spojovací chodbě mezi dvěma budovami. Dřevěná podlaha byla vyblýskaná do takového lesku, že téměř viděla svůj vlastní odraz. Rudohnědé vlasy měla vzadu stažené kancelářskou gumičkou, na sobě špatně padnoucí volnou bílou košili a černé kalhoty. Celou hlavu kromě očí, nosu a úst měla polepenou náplastmi a omotanou obvazy, takže vypadala jako nepovedená mumie. Rány neměla ošetřené, ale pouze zakryté.

Zatímco se převlékala do oblečení, které si vypůjčila od mladých mužů v bílých košilích, vyslechla si od Janagiho stručné vysvětlení, kde se vlastně ocitla. Bylo to sídlo Genzóa Naikiho, šéfa rodiny Naiki, která byla přímou součástí klanu Okicu, největšího gangu *jakuzy* v oblasti Kantó, a Janagi byl jeho asistent a pravá ruka. Všechno v tomto sídle, od úklidu po vaření, dělali mladí muži pečlivě vybraní z organizací nižší úrovně, ale byla tam jedna práce, pro kterou zoufale potřebovali ženskou ruku, a tak „zverboval" Joriko.

Od chvíle, kdy jí řekl, ať si sedne a počká, dokud jí nepřijde vysvětlit, co její práce bude obnášet, už uplynulo víc než půl hodiny. Kolem byla tma, nikde ani živáčka. K nejbližší kamenné zdi to měla zhruba dvacet metrů. Kdyby chtěla, mohla snadno utéct. Ale Joriko se nemohla ani pohnout.

Kňučivé zasténání toho dobrmana – zoufalé, rezignované, slabé – jí stále znělo v uších.

Psi za nic nemohou. Ať už jsou lidé, kteří je chovají, jakkoli zlí a zvrácení, psi za nic nemohou. A ty oči… tak plné zoufalství, a přesto se pes nebránil tomu, kdo měl jeho život ve svých rukou. Žalostné zasténání. Psi jsou všichni takoví. Připraveni bůhvíproč zachovat věrnost i těm nejhorším lidem, jaké si lze představit.

Joriko si povzdechla a trochu ji přitom zabolela žebra. Nezdálo se, že by je měla zlomená, ale naprasklá možná ano. Přemýšlela o tom, co se ten den vlastně událo.

Jednou z brigád, kterými si vydělávala na živobytí, byl rozvoz jídla, což znamenalo jezdit na kole po celém

Šindžuku. Pracovala až do večera. Když se vrátila do svého bytu v Šin-Ókubo, odložila kolo, opláchla zpocené tělo, převlékla se a vydala se pěšky zpět na Šindžuku. Mohla se navečeřet někde poblíž, ale měla chuť zajít si do kina. Sotva však vstoupila do zábavní čtvrti Kabukičó, jakýsi zjevně opilý týpek, který procházel kolem, ji s hlasitým smíchem plácl přes zadek. Otočila se na podpatku, chytila ho zezadu za límec, rychlým pohybem mu podrazila nohy a praštila s ním o zem. Dopadl obličejem přímo na asfalt. Bylo divné, že jeho kumpán pokračoval ještě pár metrů v chůzi, aniž si toho všiml. Teprve když si uvědomil, co se stalo, rozběhl se zpátky, pořádně se rozmáchl a dal Joriko ránu pěstí. Kdyby chtěla, mohla se té ráně vyhnout, ale vzhledem k tomu, že se už kolem shromáždil dav přihlížejících, usoudila, že bude jednodušší, když ten úder do obličeje schválně nechá dopadnout. Ten chlap byl natolik opilý nebo nešikovný, že ji ta jeho rána jen zašimrala. Chytila ho zespodu za zápěstí a prudce mu je zkroutila dovnitř k tělu. Uslyšela nepříjemné lupnutí, jak mu je jediným chvatem vykloubila. Ozval se výkřik. Muž se ji v panice zoufale snažil tlouct volnou rukou do břicha. Joriko ho pustila a odkopla do bezpečné vzdálenosti. Dav čumilů se rychle rozrůstal. Chlapík, kterého předtím srazila na asfalt, se válel na zemi a sténal. Silně krvácel z nosu. Chtěla mu ještě pár ran uštědřit, ale ani by se nebránil, a pokud by někdo zavolal policii, byly by potíže, takže se rozhodla raději utéct. Z davu se však vynořilo několik mužů se